

Sygn. akt II PK 313/12

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa B. G.-U.

przeciwko Muzeum [...] w K.

o przywrócenie do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 30 października 2013 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 12 lipca 2011 r., sygn. akt III Pa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. r. pr. M. Ś. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w K. kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł, którą należy podwyższyć o obowiązującą stawkę podatku, tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną skarżącej w postępowaniu kasacyjnym,

3. zasądza od powódki na rzecz pozwanego 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. uwzględnił apelację pozwanego pracodawcy i wyrokiem z 12 lipca 2011 r. zmienił przywracający powódkę do pracy wyrok Sądu Rejonowego w K. z 11 lutego 2011 r. w ten sposób, że oddalił powództwo.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. i art. 382 k.p.c., a także art. 308 § 1 k.p.c., gdyż „doszło do pominięcia przez sąd II instancji części materiału dowodowego zebranego w postępowaniu i dokonania przez Sąd błędnych ustaleń stanu faktycznego w niniejszej sprawie. Efektem wyżej wskazanych naruszeń prawa procesowego była niemożliwość dokonania przez Sąd wyczerpujących ustaleń, co spowodowało wydanie sprzecznego z prawem wyroku”.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podano co następuje.

„Przyjęcie niniejszej skargi kasacyjnej do rozpoznania, uzasadnione jest treścią art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a mianowicie w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Zagadnienie to dotyczy odpowiedzi na pytanie czy dopuszczalne było nagrywanie przez powódkę rozmów, czy działanie takie nie naruszało zasad współżycia społecznego, w sytuacji gdy był to jedyny możliwy do zdobycia przez powódkę środek dowodowy, a tym bardziej gdy pozwany kategorycznie zaprzeczał, aby miały miejsce zdarzenia opisywane przez powódkę. Należy tu również wziąć pod uwagę, że nagrania dokonane przez powódkę nigdy nie były upubliczniane, a przedstawione są jedynie do sprawy sądowej jako środek dowodowy.

Należy także mieć na uwadze, iż zasady współżycia społecznego dotyczą nie tylko powódki, ale również pozwanego. W tym stanie analizując nagrywanie rozmów przez powódkę, należy kwestię tą rozpatrywać także pod kątem naruszenia zasad współżycia społecznego przez pozwanego. Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, uzasadnione jest także treścią art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tzn., że skarga jest oczywiście uzasadniona. Naruszenie prawa przez Sąd Okręgowy w K., które miało miejsce przy wydawaniu wyroku, a które jest dokładnie opisane w uzasadnieniu niniejszej skargi jest do tego stopnia rażące i oczywiste, że skarga niniejsza jest oczywiście uzasadniona”.

Pozwany wniósł o nieprzyjęcie skargi do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wskazane we wniosku podstawy (wyżej *in extenso*) nie uzasadniają przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie spełniają się jako zasadne podstawy przedsądu z przyczyn metodycznych i merytorycznych.

Pierwsza podstawa, gdyż jedynie hasłowo odwołuje się do istotnego zagadnienia prawnego. Istotne zagadnienie prawne nie może być redukowane tylko do oceny zachowania strony w sprawie o wypowiedzenie jej umowy o pracę. Odwołując się do podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. skarżąca nie może domagać się odpowiedzi czy jej zachowanie było właściwe i zgodne z prawem oraz z zasadami współżycia społecznego. Ocena w tym zakresie jest domeną podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Natomiast przedmiotem zainteresowania podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest kwestia uniwersalna, która jakościowo jest też inna niż kwalifikowana potrzeba wykładni przepisów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Istotne zagadnienie prawne nie zostało więc sformułowane. Wniosek nie wskazuje nawet przepisu, w którym miałby kotwiczyć się problem prawny i który otwierałby w ogóle rozważania prawne. Istotne zagadnienie prawne wszak to problem doniosły jurydycznie, opracowany na podstawie analizy prawa, orzecznictwa, a nawet doktryny, po której to wpierw sam skarżący może stwierdzić, że istotne zagadnienie prawne rzeczywiście występuje i dlatego powinien rozpoznać je Sąd Najwyższy.

Wniosek nie przedstawia też zasadnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Nie wykazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych, lecz tylko podstawę przedsądu, co oznacza, że skarżąca powinna wskazać i wykazać, że naruszenie określonego przepisu prawa uzasadnia stwierdzenie, iż wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Nie wystarczy lakoniczne stwierdzenie, że skarga jest oczywiście uzasadniona skoro nie łączy się ze wskazaniem naruszenia przepisów prawa. O ile zasadne podstawy kasacyjne mogą prowadzić do uwzględnienia skargi (*a contrario* z art. 398¹⁴ k.p.c.), to w przypadku szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. znaczenie ma odrębne od podstaw kasacyjnych wykazanie aż oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, również wtedy gdy skarżąca odwołuje się do zasad współżycia społecznego. Rzecz w tym, że wniosek nie zarzuca naruszenia żadnego przepisu

prawa materialnego. Skarga nawet w podstawie kasacyjnej nie zarzuca naruszenia prawa materialnego. Natomiast zarzuty procesowe podstawy kasacyjnej mają znacznie, gdy uchybienie przepisom postępowania mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). O wyniku sprawy decyduje prawo materialne. To ono określa jakie fakty są istotne i co powinno być przedmiotem dowodu oraz czy okoliczności sporne zostały dostatecznie wyjaśnione do rozstrzygnięcia. Skarżąca nie zarzuca naruszenia podstawowych w tym zakresie przepisów z art. 217 § 2 i 227 k.p.c. Nie zarzuca naruszenia przepisu prawa materialnego ani w podstawie przedsądu, ani w podstawie kasacyjnej. Brak zarzutu naruszenia prawa materialnego wyklucza stwierdzenie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach orzeczono na podstawie § 2 ust. 3, § 11 ust. 1 pkt 1, § 12 ust. 4 pkt 2 (stosowanego odpowiednio do odpowiedzi na skargę kasacyjną) rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

aw